

SÖKAREN

Nr 9 · 1968

ÅRGÅNG 5

UR INNEHALLET:

Birgit Lange:

- Dom efter döden? 1
En helbräddagöreska studeras 5

Rune Rydebrandt:

- UFO-undersökning i Vänga 6

Richard Sattelberg:

- Den mystiske Gurdjieff 8

Nyanaponika Thera:

- De fyra upphöjda tillstånden 10

Karl Christiansen:

- En undersökning i New Delhi 14

Det är inte dina levnadsår som gör dig gammal. Gammal blir du när du slutar göra framsteg.

Så snart du känner att du har gjort ditt, så snart du vill slå dig till ro och njuta frukterna av dina ansträngningar med känslan att du har gjort tillräckligt i livet, då blir du med en gång gammal och börjar förfalla.

Men när du är övertygad om att vad du vet är ett intet i jämförelse med allt det som återstår att få kunskap om, när du känner att vad du har gjort, är bara början till det som finns kvar, när du ser framtiden som en attraktiv sol vilken strålar ut de otaliga möjligheter som ännu skall förverkligas, då är du ung, hur många de än är, som du har levat på jorden, ung och rik med allt vad morgondagen skall ge dig.

Och om du inte vill att din kropp skall svika dig, undvik att ödsla din energi i onödan. Vad du än gör, så gör det lugnt och samlat. I frid och tystnad finns den största styrka.

(Från Bulletin of Sri Aurobindo International Centre of Education, Pondicherry, Indien.)

DOM EFTER DÖDEN?

Av Birgit Lange

I staden Bath i södra England bor en pensionerad botanist och geolog, förut bland annat lärare vid universitetet i Aberdeen. Han har efter sitt namn bokstäverna D.Sc. och Ph.D. Detta betyder att han är doktor i vad vi skulle kalla en naturvetenskaplig och därjämte även i en humanistisk fakultet. Hans namn är Robert Crookall. Alltsedan han ingick i pensionsåldern har han ägnat sin tid åt att botanisera i den yppiga och vildvuxna floran av spiritualistisk litteratur; i motsats till mera kräsna kolleger har han inte stannat endast inom den kritiska, akademiskt präglade delen av parapsykologiska arbeten. Han vill ha ett stort material och därur vill han ta fram och påvisa samstämmigheter och återkommande skillnader och överhuvudtaget skapa något slags ordning i vad som vid ytligt påseende kan tyckas vara ett kaos.

Kan det tänkas att döden är en port till en annan form av tillvaro? Djupast tycks det vara den frågan som fångslat dr Crookall. I sina böcker presenterar han företrädesvis sådant material som gör att spiritualisterna kommit att besvara frågan med ja. Bland annat citeras massor av mediala uttalanden.

Vad är ett medium? Enligt spiritualistisk åskådning är mediet en människa som tjänar som förbindelselänk mellan vår värld och den osynliga andevärld, om vars existens man känner sig förvissad. De flesta medier är kvinnor; dock har också många högt begåvade medier varit män. Då mediet överför budskap från den ena världen till den andra, befinner hon eller han sig i trans. Det finns emellertid transtillstånd av mycket varierande slag. Ibland ser det ut som om mediet sov djupt; ibland kan den ovane iakttagaren in-

te märka någon skillnad mellan mediets tillstånd då budskapen tas emot och framförs och det vanliga vakentillståndet. På något hemlighetsfullt sätt tycks det emellertid vara fråga om olika medvetenhetsnivåer.

*

En av dr Crookalls böcker heter **The Supreme Adventure**. Den kom ut 1961 hos James Clarke & Co i London. Kanske kunde man översätta titeln med **Det oförlikneliga äventyret**. Detta äventyr är döden.

Boken börjar med en inledning, där författaren bemöter vissa invändningar och redogör för sin arbetsmetod. Han konstaterar att vetenskapsmännen på det hela taget skjutit åsido det material som finns i mediernas berättelser om döden och livet efter detta. Hur kan det komma sig? frågar han.

För det första säger man att den stora massan av mediernas uttalanden är olidligt triviala. Nåja, svarar Crookall, det må så vara. Men skall man nu vara kritisk, så kan ju det samma sägas om det stora flertalet uttalanden mellan levande människor också. Vad vi säger till varandra i det här livet är i allmänhet inte så fasligt djupsinnigt. Men det hindrar ju inte att **somligt** som sägs kan vara av stort intresse både på det ena och det andra hållet.

Vidare brukar man tala om "det mediumistiska klimatet". Utan tvivel har medierna utbildat ett slags jargong som kan vara rätt påfrestande att lyssna till. Men för övrigt är uttrycket "det mediumistiska klimatet" bara en föraktfull fras, med vilken man avfärdar vad man inte har lust att närmare analysera. Crookall har lust att analysera: han ger sig oförskräckt ut i terrängen, även om

”klimatet” kan kännas kvävande ibland.

Det brukar också sägas att mediernas uttalanden om livet efter detta är så motsägande, att de omöjligt kan vara sanna. Ja, säger Crookall, mycket är säkert rena skepparhistorier. Men somliga av motsägelserna kan tänkas vara blott skenbara. Låt oss anta att en grupp varelser från en annan planet sändes hit för att utforska om det finns några intelligenta varelser på jorden. De kommer till olika platser, en landar i Kina, en i Alaska, en i Afrika, en i London o. s. v. De kommer hem igen och berättar mycket olika ting: varelserna på jorden är gula, de är svarta, de är vita. De lever mest på fisk, de lever mest på ris, de lever mest på frukt. De går klädda i djurhudar, de går nästan nakna etc. Men alla berättarna överensstämmer på vissa punkter. Alla säger att på jorden är människorna byggda på ett besynnerligt sätt som inte stämmer med besökarnas.

Varelserna på jorden har två armar och två ben och besökarna från den främmande planeten är enligt

SÖKAREN

Nr 9 — 1968 — Argång 5

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3
Red o ansv utg: Sven Magnusson
Postgirokonto 70 60 47
Tel. 08/69 60 27

PRENUMERATIONSPRISER 1969

Helår (10 nr)	24: 50
Halvår	13: 00

Arg. 1964—1966 är slut.

Från årg. 1967 finns nr. 4—8 kvar. Pris 10: —.

I Norge och Danmark kan prenumeration ske med svensk postanvisning, varvid priset blir detsamma som i Sverige, 24: 50 resp. 13: 00 Sv. kr.

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postfach 10128, Helsingfors 10, postgiro 53 33. Helår kostar då mk 22,—; halvår mk 12,—.

Annonsspriser:

Helsida 185: —, halvsida 110: —, kvartssida 65: —, småannonser 4: — per cm.

Copyright resp. förf.

Tryckt hos
LJUSDALS TIDNINGS TRYCKERI AB
Ljusdal 1968

Crookalls exempel äggformiga. Nu kan naturligtvis en något pedantisk läsare fråga hur i all världen äggformiga varelser utan armar, och väl alltså också utan händer, har lyckats konstruera sådana fenomenala luftskepp. Stegrar man sig på denna punkt kan man ju i stället tänka att rymdfararna själva har ett tredje öga mitt i pannan och att alla blir häpna och rapporterar att människorna bara har två ögon. Det väsentliga och det som dr Crookall vill säga med sin liknelse är följande:

Olikheterna i besökarnas skildringar från jorden innebär inga motsägelser. De beror på att resenärerna kommit till olika platser. Men likheterna som de berättar om är betydelsefulla. Ty det är högst osannolikt att alla besökarna skulle ha fantiserat eller ljugit ihop samma uppgift om armar och ben (eller om bara två ögon). Skulle de i så fall ha varit i maskopi och bedragit de hemmavarande? Men varför? När de nu gjort sig all denna otroliga möda med en rymdfärd för att utforska en fjärran planet?

*

Det förefaller troligt, säger dr Crookall, att somliga olikheter i vad medierna berättar beror på att olika personer **hamnar i skilda tillstånd**. Mycket kan bero på hurdan människan i fråga själv är. Man kan vänta sig att ett stort helgon skall göra andra erfarenheter vid döden än en stor syndare (och det är ju också vad många religioner lär). För att komma ifrån olikheter som har denna orsak koncentrerar Crookall sin uppmärksamhet på vad som berättas av vad han kallar ”vanligt folk” — genomsnittsmänniskor.

Men när man arbetar systematiskt med materialet, säger han, märker man också att mycket tydligen beror på under vilka förhållanden döden inträffar. Här finns två ytterligheter. Den ena är en naturlig död vid hög ålder. Den andra är vad som förr brukade kallas ”en ond, bråd död”, alltså när människor hastigt rycks bort i sin fulla krafts dagar så som sker med soldaterna på slagfältet eller dödsoffren vid trafikolyckor. Här försöker dr Crookall renodla **skillnaderna**. Han undviker oklara fall mitt på skalan och koncentrerar uppmärksamheten på de båda ytterligheterna.

Vad han sammanställer är alltså vad som beskrivs av vanligt hyggligt folk som varken är helgon eller banditer. Därvid särskiljer han det som berättas av människor, vilka

dött den lugna ålderdomsdöden, och det som sägs av dem som dött den bråda döden i förtid. Då framträder för läsaren ur det förut oöverskådliga och förvirrande materialet vissa märkvärdiga **regelbundenheter**.

*

En av skillnaderna har att göra med sömnen efter döden. Enligt de mediala utsagorna tycks det nämligen vara så att ålderdomsdöden brukar följas av en tids **sömn**. Både sömnens varaktighet och dess art varierar beroende på olika omständigheter, t. ex. hur pass klara och samlade de döende människorna är, hur högt framskriden ålder de har och hur pass utmattade de blivit genom föregående sjukdom. Flertalet människor som dör naturligt vid hög ålder, tycks emellertid ha en tendens att sova och drömma under vad som för oss är ungefär tre eller fyra dagar (det hör till saken att tiden uppfattas på annat sätt i den nya tillvaron).

Jag skall ge några korta exempel på vad som berättas i detta avseende. Därvid bryr jag mig inte om att ange namnen på personerna eller på de böcker ur vilka skildringarna hämtats. Den som vill allvarligt studera saken hänvisas till dr Crookalls egen bok. Där finns källorna angivna.

Här är alltså ett par mediala utsagor om sömnen efter ålderdomsdöden.

”Först igår blev hon alldeles fri från sin kropp. Hon kommer att fortsätta att vila en tid, vakna upp och somna om igen, så att hon så småningom kan vänja sig vid sin nya kropp. Det är ganska märkvärdigt att vänja om sig till en kropp som är stark och frisk, när man länge måst vara mycket försiktig med den forna, fysiska kroppen.”

(Den nya kroppen kallas med Crookalls terminologi ofta för **the soul-body**, d. v. s. själ-kroppen. I vår svenska bibelöversättning av 1917 använder Paulus nästan samma uttryck. Han talar nämligen om en **sjalisk kropp**, se första brevet till Korintierna kap. 15.)

Ett annat uttalande lyder:

”Jag hör att somliga människor sover djupt och länge, det är kanske sant — jag tror det måste förhålla sig så. Jag hade en period av vad jag vill kalla vila, men jag tror inte det var fullkomlig medvetlöshet och det dröjde inte länge innan jag åter ville ta intresserad del av vad som skedde. Jag var medveten om stor glädje och klarhet, medveten om nya

möjligheter, och ändå trodde de att jag sov... De människor som blivit försvagade genom sjukdom behöver den djupa sömnen.”

Ett annat:

”Lång sjukdom har en tröttande inverkan och när till sist den fysiska kroppen överges... brukar den nya kroppen få sova, för att sedan vakna fullt vederkvickt. För somliga räcker det med en kort tids sömn, för andra behövs längre tid. Jag själv var bara sjuk en kort tid på jorden, jag dog utan att förlora medvetandet och jag kunde själv se min fysiska kropp. En vän som dött före mig kom och hämtade mig och förde mig hit. Han ansåg att jag behövde vila ett slag. Jag vaknade vid full hälsa.”

”I somliga fall sover anden en vecka eller mer, ifall den sista sjukdomen varit av utmattande slag. Eller kanske sover han bara två tre dagar eller t. o. m. bara några timmar.”

*

Människor som dör en bråd, förtidig död påstås vara vakna med detsamma i det nya livet. Vilosömnen uteblir med andra ord. Om övergången från liv till död kommer mycket hastigt, sägs det ofta att vederbörande inte ens märker den. Soldater t. ex. som blivit sårade och dött ögonblickligen tycker att de fortsätter att strida.

Här åter några brottstycken ur mediala ”budskap”.

”Om den fysiska kroppen lämnas mycket hastigt, verkar det som om medvetandet aldrig förlorades. De som dör plötsligt är ibland t. o. m. omedvetna om att den förändring som de fruktade har skett. Det är när anden kämpat och kämpat för att bli fri... som en tids vila är nödvändig.”

”I regel är de som genom en plötslig olyckshändelse förs över till det nya livet **genast vakna**. De befinner sig då i stor förvirring i fråga om det som skett.”

Denna förvirring, som sägs åtfölja den bråda döden, återkommer ständigt i skildringarna. Människorna förstår inte att de dött. De upplever omgivningen som oklar, dimmig, obegriplig. En ung man beskrev ”en ogenomtränglig atmosfär som liknade en tät dimma över havet. Han såg omkring sig en dimhöjd slätt med oklara och föränderliga konturer.”

Om tre flygare som störtat berättas:

”De är vakna men vet inte att de

är döda. De har själva skapat sin egen omgivning. Många väntar för att hjälpa dem, men de tre kan inte se hjälparna. De talar med varann: ’Märker du något konstigt med de här cigaretterna?’ — Ja, men jag förstår inte... Det är så tyst. — Ja, ingen artillerield.’ De lägger märke till bristen på samstämmighet mellan den miljö de dött bort från — utan att märka att de dött — och den nya omgivningen.”

Detta dimmiga tillstånd, denna förbryllande skuggvärld kallas av Crookall med det gamla namnet Hades till skillnad från paradiset, där allt är överjordiskt vackert och klart.

Även Hadestillståndet är emellertid enligt mediala utsagor ett slags vilotillstånd. Det är i och för sig ingenting som behöver injaga skräck. Under en tid efter döden, sägs det, förblir själen som i en dimma. Eller den är som insvept i en slöja. Tillståndet förliknas vid en puppas. Slutligen brister höljets och själen frigörs som en fjäril och flyger ut i den paradisiska klarheten.

I många berättelser talas det om att den döende inte kände någon smärta.

”Jag sköts ut ur min kropp alldeles plötsligt. Jag kände ingen smärta. Jag tittade grundligt på min egen kropp. Helt kunde jag inte frigöra mig ifrån den. Jag följde med när den bars bort av sjukvårdssoldaterna på en bår.”

”De får inte tro att jag verkligen led några plågor... Men jag befann mig ännu på flykt. Förfärligt konstigt verkade det — inga smärtor och så allt detta mörker. Plötsligt lyfte mörkret, och då såg jag att jag liksom flöt genom vad som tycktes vara rymden, utan någon fallskärm.”

Om en annan flygare berättar mediet: ”Planet störtade i havet, men han var ute ur kroppen innan det nådde vattnet.”

En man i kriget, för vilken övergången gick särskilt lätt, skildrar döden så här:

”Jag kände ingen smärta, bara ett våldsamt slag, och jag vände mig om för att se vem det var som slog mig. Sedan visste jag inte om något mera... Sedan såg jag en rad vänner, de log alla mot mig. En officerskamrat räckte ut handen och sade:

’Kom med, gamle vän!’ Jag tog hans hand och visste att jag kommit till en tillvaro, där det inte mer är något krig.”

Ett sista exempel:

”Någonting träffade mig oerhört

hårt... Jag störtade och fann att jag var utanför mig själv! Vilken ringa sak döden är! Ena ögonblicket levde jag i vår jordiska mening; jag stod där och såg över skyttegravsvärnet utan rädsla och alldeles normal. Fem sekunder senare var jag utanför min kropp. Du ser vilken obetydlig händelse döden är, t. o. m. den våldsamma döden i krig. Liksom i mitt fall går tusentals soldater över gränsen utan att veta det. Om det är en chock så är det inte den fysiska döden som innebär chocken. Den riktiga chocken kommer senare när man börjar förstå och fråga: ’Var är min kropp? Jag kan väl inte vara död?’... Jag var så föga död så att jag trodde att jag ännu levde i fysisk mening. Jag hade träffats av en granatskärva. Jag kände ingen smärta. Det kändes som om jag sprungit häftigt, till dess jag het och andlös hade kastat av mig min rock. Rocken var min fysiska kropp. Tydligt befinner jag mig fortfarande i något slags kropp... Sedan jag kommit över den chock det betydde då jag insåg att jag var död, befann jag mig plötsligt uppe över slagfältet. Det tycktes som om jag flöt genom rymden”...

För dem som dött den naturliga ålderdomsdöden följer, säger dr Crookall, efter den nyss skildrade sömnperioden en ”dom”. Mediernas berättelser härvidlag är av stort intresse, eftersom idéer om en dom efter döden förekommer så mycket i olika religioner. I kristendomen har ju föreställningarna om ”yttersta domen” spelat synnerligen framträdande roll. Särskilt förr in jagade dessa idéer ofta en oerhörd skräck hos människor, som trodde att de hörde till de förtappade. Skildringarna hos dr Crookall är i jämförelse härmed lugna.

Jag återger på nytt några avsnitt ur en del berättelser:

”Vi måste möta en **dom**: våra misstag visas oss och vi får en chans att gottgöra och försona det onda vi gjort. Det är en omedelbar dom, inte något som uppskjuts till ”yttersta dagen”.

En annan ”budbärare” säger:

”Domen består däri, att vi blir i stånd att se oss själva sådana vi är, och att vi inte genom något fritt fanatisering kan undgå att se det. Det är en Guds dom över våra lägre jag genom våra högre jag. På jorden undviker också de bästa bland oss att se verkligheten; vi försöker tänka att saker och ting är lite annorlunda än de är... Ingen annan

skulle kunna bli en så rättfärdig domare som vi själva kan vara, när vi verkligen ser sanningen. För många är detta en fruktansvärd stund. ... Så snart man insett hur, var och varför man handlade orätt, inträder en instinktiv känsla att man måste gottgöra. Och sättet att läka såren är att hjälpa andra, som har liknande begränsningar, svårigheter eller laster."

Det kan också låta så här:

"Domens dag' kommer inte omedelbart vid vår ankomst hit. Ordet 'dag' är fel, ty rättegången begränsas inte till 24 timmar. Det är inte möjligt att tala om detta med ord som anknyter till jordisk tid. Men det finns en särskild period, då vi går in i minnenas galleri och då bilderna från vårt jordeliv passerar förbi oss. Vår ande (= vårt högre jag) är då vår domare. Dit kommer vi när vi är mogna för det."

En annan version lyder så:

"Jag såg mitt liv avslöjat för mig i en serie bilder. Man möter med sin känsla verkningarna av alla sina handlingar."

Någon som lidit mycket under domen säger:

"Mina förgångna gärningar skockade sig omkring mig. O vilken ångest när länge sedan glömda handlingar dök upp! Stort och smått, ingenting var glömt. Till sist tycktes en inspiration gripa mig och jag började bedja. Jag hade inte bett på många år men nu bad jag, och då jag gjorde det, började kaos ordnas. Allt visade sig i kronologisk följd... Bland visionerna såg jag somliga som kom som en lisa till min trötta själ — små handlingar av godhet och vänlighet som jag för längesedan glömt bort... Så fann jag min plats"...

En annan berättar:

"Ängeln sade mig att jag hade en rättegång som jag måste igenom — den var sträng men god för mig att genomgå. Denna rättegång förmodas i allmänhet komma vid tidernas slut... yttersta domen... Hela mitt jordeliv trädde fram för mig — naket — inga förklädnader."

Åter en annan ger följande skildring:

"Vi kan inte undgå detta. Och det är inte bara det smärtsamma (vi ser) utan Gud vare lov också det vi gjort gott och rätt... Jag kunde se jordelivet framför mig som en stor tavla med de minsta detaljer... Jag är tacksam för allt jag gått igenom."

På ett ställe används i fråga om domen eller rättegången uttrycket "en omvärdering av livet" och det

sägs att den utgör ett förspel till större ting.

I en annan berättelse uttrycks saken så:

"Jag har haft de mest uppskakan- de erfarenheter, jag vet inte hur jag kom igenom dem... Bland det som blev mig förelagt var att se tillbaka. Jag fick se verkningarna av alla mina handlingar på andra människors sinnen. Jag fick se deras tankar... Jag har sett vad som kallas känsloreaktionerna på mina egna handlingar... På det hela taget förtjänade jag vad jag fick... Jag är förändrad. Jag är mycket mildare nu."

I mera allmänna ordalag heter det t. ex. så här:

"Orsaker och verkningar hänger ihop, våra framgångar och deras följder, våra misslyckanden och vad som kommer ut av dem. Denna minnesrevy är mycket viktig; ur den destilleras ut ett särskilt slags visdom, frukten av det liv som just avslutats."

Eller en annan stillsam version:

"Efter en tids vila lär vi oss använda den nya kroppens möjligheter... men därvid blir vi medvetna om våra många karaktärsfel. Detta avslöjande av vårt jag, som ofta är smärtsamt, är den verkliga domen."

Alla dessa citat om "domen" är från mediala berättelser av eller om människor som dött den naturliga ålderdomsdöden. För dem som dött en bråd död, t. ex. i krig, tycks enligt sådana "meddelanden" domen komma först senare. I varje fall säger dr Crookall, som är oerhört beläst i litteraturen, att han inte stött på något fall där den som dog en bråd död, t. ex. i krig, säger att erfarenheten av domen kom kort efter döden.

Tendensen efter genomgången av domen sammanfattar Crookall så, att personen blir **mer och mer medveten om andras tillvaro, om deras längtan och deras behov.** Man förlorar därvid inte sin individualitet. I stället utvecklas denna bättre än förr inom grupper av varelser, som hyser samma längtan och samma intressen. Av sådana bildas ett slags **gruppsjälar**, där var medlem har mer eller mindre tillgång till alla de övrigas erfarenheter, visdom och kraft. Men nu kommer vi så långt bort i fjärran rymder att det är bäst att stanna.

*

Som läsaren säkert märker är dr Robert Crookall själv en "troende" människa. Han har blivit helt över-

tygad om att döden endast är en genomgång till en ny form av tillvaro; hans tro på livet efter detta smälter sedan ihop med något slags religiös inställning, som han själv torde betrakta som en form av kristendom. Man kan inte förvåna sig över att denna trosvisshet ådragit honom kritik från vetenskaplig sida. Även irriterade kritiker erkänner emellertid att han gjort den psykiska forskningen en tjänst genom sitt systematiserande av ett stort erfarenhetsmaterial. Och många menar ju att det kan ligga mer i dr Crookalls till synes naiva övertygelser än vad skeptikerna tänker.

BRA ATT TRÄNA VÄNSTER HAND

Under experiment som utfördes i en skola i Odessa, fick högerhänta barn lära sig skriva med vänster hand, vilket lyckades på fyra till fem månader. Dessa barn kunde sedan vid skrivning lätt växla mellan höger och vänster hand. Vid trötthet i ena handen bytte de till den andra. Detta förhindrade överanstängning i vissa delar av nervsystemet och hade en välgörande inverkan på hela fysiken. Prov visade att dessa barn, som var i 11—12-årsåldern, hade bättre koncentrationsförmåga än andra elever i samma ålder. Lika utveckling av båda händerna har en välgörande verkan på människans mentala aktivitet, sägs det, och händernas arbete är intimt förknippat med hjärnans arbete. — Dessa uppgifter är hämtade från en artikel skriven av assistent professor V. Ruzheinikov och M. Zubrzhitsky vid universitetet i Odessa.

(Källa: den ryska, engelskspråkiga tidningen *Sputnik*, som är en motsvarighet till den amerikanska *Det Bästa*.)

*

Anm. I nr 1, 1964, hade SÖKAREN en större artikel om betydelsen av vänsterhandsträning, där det bl. a. hävdades att sådan träning verkar positivt på intelligensen.

Jag lägger ihop mina ögon med det välsignade medvetandet att jag lämnat en ljusstrimma efter mig på jorden.

L. van Beethoven

En helbrägdagörerska studeras

Allen Spraggett, religiös redaktör i den kanadensiska tidningen **Toronto Daily Star**, har intervjuat några läkare som bevitnat den amerikanska helbrägdagörerskan Kathryn Kuhlman's healingarbete.

En professor i patologi vid Stanford University, dr. Robert Hoyt, omtalade att han sett hundratals fall av healing som han inte kunde förklara utifrån sina medicinska kunskaper. Hoyt samlar dokumentation för särskilt anmärkningsvärda helbrägdagörelser. Han nämnde ett fall då en tumör i urinblåsan försvann; en urolog hade ställt diagnosen endast 24 timmar innan patienten besökte Kathryn Kuhlman.

En annan läkare som intygar att healing äger rum, är Martin Biery. Han är specialist på ryggmärgskirurgi och har utfört mer än 700 rygggradsoperationer under sju år som kirurg på Veteran's Hospital i Long Beach, Kalifornien.

Han säger: "Med mina egna ögon har jag sett det medicinskt omöjliga hända åter och åter igen. Jag har sett artritpatienter, vilkas rygggrad varit stelad, få omedelbar befrielse och röra sig och böja sig åt alla håll utan smärta. Jag såg ett ben som blivit kortare efter polio, bli längre framför mina ögon, medan miss Kuhlman bad. En pojke med osteokondritis i knät — en kronisk inflammation orsakad av skada under fotbollsspel — hade i flera år inte kunnat böja sitt ben. Han botades av Kathryn Kuhlman. När jag sedan omedelbart på platsen undersökte honom, hade hans knä perfekt rörlighet. Som läkare får jag säga att dessa helbrägdagörelser är mirakler."

En optalmolog, dr. Claire King, berättade för Spraggett om en fem års pojke med en svår skada på hornhinnan. Han och dr. Hoyt hade undersökt ögat före miss Kuhlman's möte och konstaterat att "iris underdel stack rätt genom hornhinnan".

Tillsammans med dr. Hoyt undersökte han på nytt pojken efter mötet. "Skadan på hornhinnan var fullständigt läkt utan att ens ha efterlämnat något ärr", sa dr. King, som betecknade händelsen som ett "mirakel".

Kirurgen dr. Viola Frymann, såg ett barn som hade en arm och ett ben förlamade av cerebral palsy,

omedelbart bli bättre hos Kathryn Kuhlman. Barnets förvridna arm rätades ut och det deformerade benet fick mera normalt utseende.

Dr. Frymann undersökte också ett barn som var praktiskt taget blint på grund av blodpropp i synnerven och som återvann synen, medan miss Kuhlman bad.

"Jag kan, som läkare, bara säga att under normala omständigheter försvinner inte en blodpropp i synnerven av sig själv. Jag tvivlar inte på att Kathryn Kuhlman är en kanal för en oerhört stark healingkraft. Det är min förhoppning att medvetande om att sådant andligt helande är verklighet, skall tränga igenom inom läkarkåren."

Miss Kuhlman, som är baptistpredikant, har haft healingmöten i Pittsburg varje fredag under de senaste 20 åren. Hon har också månatliga möten i Los Angeles.

Kathryn Kuhlman lägger inte händerna på de sjuka. De blir kvar på sina platser under mötet. Hon är en lång, slank och livlig kvinna med långt, kastanjebrunt hår och ett fängslande leende. När hon kommer ut på plattformen, möts hon av stormande applåder, vilka upphör så

snart hon börjar sjunga. Spraggett skriver: "Kathryn Kuhlman, som nu slutat sin sång, står i korsformig ställning med armarna utsträckta, ansiktet uppåtvänt, ögonen slutna medan läpparna rör sig i bön. Från hennes ansikte tycks stråla ut ljus."

Miss Kuhlman sa till journalisten att hon inte vet hur hon bland de närvarande kan skilja ut dem som blir föremål för healing eller hur hon kan beskriva deras symtom.

"När min själ har gett sig åt den helige Ande, vet jag vad det är för en sjukdom och vem som skall bli helad. Men hur och varför jag vet det, kan jag inte säga."

I så gott som varje fall, säger Spraggett, intygar den person som valts ut i församlingen, att han lidit av den åkomma som nämnts, och att han blivit botad.

Miss Kuhlman's förklaring till dessa "mirakler" är: "De beror på Guds kraft genom Jesus Kristus. Jag har inget med dem att göra. Jag är bara en åskådare som är lika förbluffad som vilken som helst annan över de underbara ting som sker."

(Källa: *Psychic News*, engelsk spirituellistisk nyhets- och veckotidning.)

Kathryn Kuhlman

UFO-UNDERSÖKNING I VÄNGA

Av Rune Rydebrandt

Pingstafton 1968 besökte fabrikör Åke Johansson, Fristad, tillsammans med sin dotters fästman sitt sommarställe i Vänga (7 km VNV Fristad i Västergötland). De anlände tidigt på förmiddagen. Eftersom gräset på tomten hade växt en del sedan de sist var där, beslöt de att klippa det. Medan detta pågick, upptäckte hr Johansson ett mörkt, egendomligt format avtryck i gräset. Hans första tanke var att någon bilist hade stått där, eftersom fläcken verkade oljig. Någon större uppmärksamhet riktades inte mot detta under dagen.

På morgonen följande dag såg hr Johansson att gräset hade vissnat i avtrycket, och han kände samtidigt en mycket stark lukt därifrån (något liknande ammoniak, vanolén, thinner el. dyl.). Avtrycket, som nu mera klart avtecknade sig mot det övriga gröna gräset, hade en form som liknade deltavningar — dubbla sådana — samt med tre fullt synliga runda avtryck eller fördjupningar, en i "nosen", de övriga två vid "vingpetsarna" (se bild!).

En hund reagerade mycket starkt för lukten i det att den omedelbart nosade sig fram till stället för att därefter kategoriskt neka att gå i dess närhet.

Hr Johansson fick något senare en egendomlig klåda på händer och armar. Även hans ansikte blev rödflammigt, vilket bestyrks av två bekanta, som han senare under dagen besökte. Efter några timmar kom en del vänner till sommarstället, och en dam bland dessa fick samma hudklåda som hr Johansson. Även hennes tunga svullnade upp.

Någon dag senare kände hr Johansson samma irritation i tungan som den nämnda damen, och smaknerverna påverkades; och då det inte blev bättre efter ett par dagar, besökte han läkare för att få lindring.

Avtryckets form, den starka lukten från det, gjorde att hr Johansson sökte kontakt med oss i UFO, Göteborg, som han visste hade annonserat om vårt intresse för olika rapporter som kan tyda på besök av oidentifierade, främmande föremål. Då vår adress inte var känd, fick han kontakt med oss först en vecka efter upptäckten av avtrycket.

Hr Johansson tror inte själv på "flygande tefat", men någon förklaring till det egendomliga märket kunde han inte få bland alla sina bekanta. Platsen för händelsen ligger mycket avsides. Biltrafik förekommer mycket sällan. Ingen bland hans bekanta visste på vilket sommarställe han skulle vistas under helgen — han har tre stycken att välja på.

Gräset har i dag återfått sin gröna färg och vätskan har dunstat bort.

UFO, Göteborg anser efter sin undersökning att det troligen har landat ett främmande, oidentifierat föremål på sommarstället i Vänga. Vi har talat med personer som bor i trakten omkring och därvid fått en uppgift från ett äldre par i Ebbared att de kvällen före pingstafton genom sitt fönster iakttog ett starkt ljus över en mindre sjö som ligger invid deras bostad. Ljuset rörde sig på låg höjd över vattenytan för att sedan stiga upp över skogen och försvinna NNV. Vi anser att denna observation kan sättas i samband

med de mystiska avtrycken, som troligen kommit till någon gång strax före pingst.

Vi har översänt jordprov till en del laboratorier för analys, men inget av dessa har kunnat ge besked om vad det är för vätska som spritts ut.

Chalmers tekniska högskola

Avd. kärnkemi: Jordprovet icke radioaktivt.

Avd. organisk kemi: Inget klart besked.

Lantmännens forskningsinstitut

Inget känt driv- eller smörjmedel. Inget känt utrotningsmedel.

Statens institut för folkhälsa

Något klart besked har inte inkommit.

Följande personer var närvarande vid undersökningen i Vänga:

Rune Rydebrandt, avd.chef, f. d. flygare, ordf. i UFO, Göteborg, Stig Jadermark, teletekniker, Jörgen Kjernell, verkställare, Jan Timmerås, raketingenjör vid SAAB, Jan Kullenbäck, ingenjör, Britta Mosesson, sekreterare, Sven Östergaard, inköpschef, fotograf.

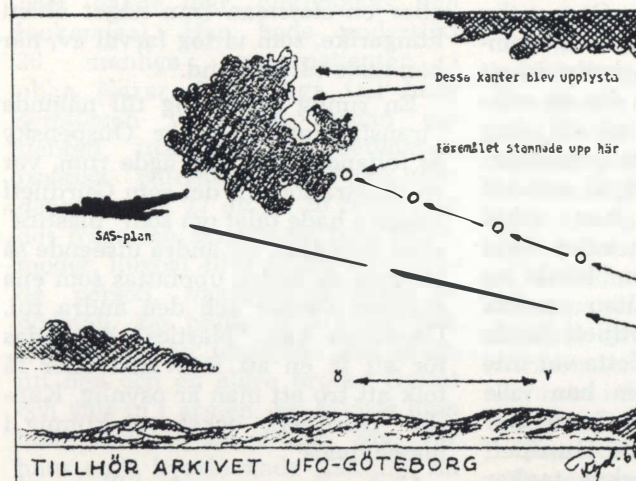
Anm. UFO, Göteborg har adressen Dr Liborius gata 7, Göteborg Sv. Tel. 031/82 26 97 eller 031/21 22 94. Föreningen är tacksam om allmänheten vill rapportera sina iakttagelser av okända flygande föremål till dem.

UFO-FÖRLAG

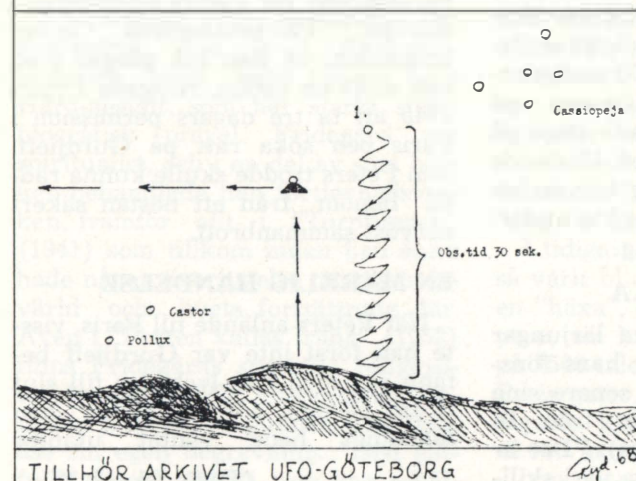
Parthenon, Hälsingborg 6, har gett ut ett flertal UFO-böcker, t. ex. Desmond Leslie och George Adamski: Flygande tefat har landat; Max B. Miller: Flygande tefat — fantasi eller verklighet; Ray och Rex Stanford: Kontakt med rymdmänniskor; Wilbert B. Smith: Fakta om flygande tefat och deras drivmetoder. Förlaget lämnar litteraturföreteckning på begäran.

På Zindermans har K. Gösta Rehn gett ut en UFO-bok, De flygande tefaten. Dokument och teori. Den kan erhållas från Sökarens Bokhandel, Box 3063, 103 61 Stockholm 3. Pris 24:50.

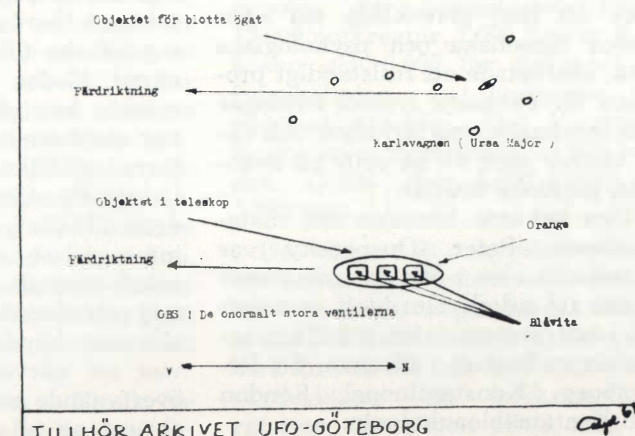
Tid: Den 17 juni 1965 kl. 23,00
Plats: Frillesås i Halland
Observatör: Rune Rydebrandt med fru
Objekt: Jämsides med ett SAS-plan iakttagat makarna R. hur ett lysande runt och orangefärgat föremål stiger snett uppåt på himlen. SAS-planet har kurs mot Göteborg och passerar efter en stund. Det lysande föremålet förblir dock stilla under en minut innan det stiger upp bakom en molnformation. Inget som helst ljud kunde höras men efter ca 30 sek. tändes ett mycket starkt ljus ovanför molnet där föremålet försvann. Molnets kanter mot syd blir lika klart upplysta som av månen om den nu hade funnits. Makarna räknade med att föremålet skulle bli synligt igen, men ingenting hände förrän efter 7 minuter, då plöteligt ljuset släcktes lika plöteligt som det tändes.

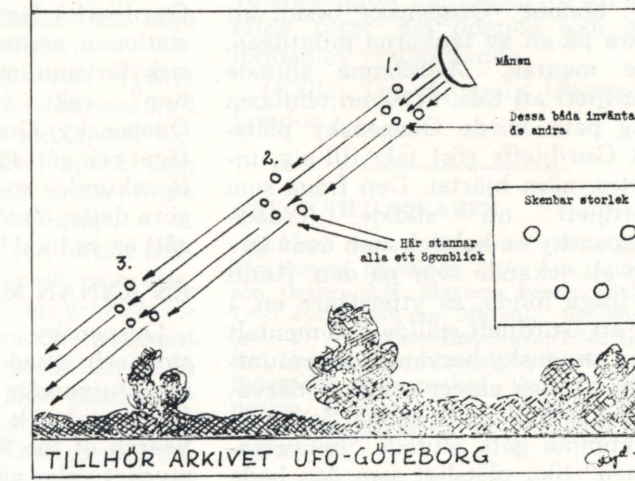
Tid: En torsdag i Nov. 1966 kl. 22,00
Plats: Tollerpedalen i Göteborg
Observatör: Lars O. Björn Grön
Objekt: Ett orangefärgat objekt går i sid-sek nedåt från zenith under horisonten. Bara något ögonblick därefter stiger ytterligare ett objekt uppåt från ungefär samma plats. Det stannar stilla på en plats cirka 25 gr. över horisonten. I teleskop kan observatörerna iakttä ut under ljuset syns ett mörkt föremål i form av en nedåtvänd skål. Observationstiden var ungefär en minut. Föremålet som sist upptäcktes företedde skuggningar på ytan. Klart väder rådde.

Tid: Den 14 september 1967 kl. 20,59-21,14
Plats: Södra Guldheden i Göteborg
Observatör: Rune Rydebrandt
Objekt: R. uppmärksammar i "bakre vagnen" i Urns Major ett lysande föremål som för den ömriga skulle kallas en stjärna. Eftersom det inte finns någon stjärna av denna snittvid på denna plats skärper R. sin uppmärksamhet. Vid första ögonkastet ser han bara ett ljus, i fäktkare 16x50 ser han istället två. Föremålet står hela tiden helt stilla. Vid observation i teleskop (5 cm) kan R. m. klart urskilja tre ljuspunkter som vid närmare betraktande är tre ventiler eller gluggar på ett orangefärgat ovalt föremål. Efter cirka en minut börjar föremålet att sakta röra sig västerut. Några detaljer, som skulle tyda på flygplan finns inte — inga vingar, inga lanternor, ingen stabilisator, inget ljud. Föremålet är klart synligt i hela 15 minuter och försvinner rakt ut i rymden istället för att hålla en konstant höjd över jordytan.

Tid: Den 16 april 1967 kl. 18,30
Plats: Södra Guldheden, Göteborg
Observatör: Lars Grön Dr. Heymans gata 1, Göteborg
Objekt: Från månens SV kant utgår två stycken runda lysande föremål efter en lite färd stannar upp. Strax efter kommer ytterligare två likadana föremål som också stannar efter en stunds färd men strax bakom de båda andra. Efter att på så sätt ha bildat en s.k. deltaformering förflyttar samtliga, med bibehållande av formeringen, snett nedåt på himlen och försvinner. Klart väder rådde.

DEN MYSTISKE GURDJIEFF

Av Richard Sattelberg

Bland de betydande mystiska personligheterna i vårt århundrade är George Ivanovitch Gurdjieffs gestalt mycket framträdande. Liksom madame Alexandra David-Neel, Nicholas Roerich och madame Blavatsky färdades Gurdjieff i hela Främre Orienten och Centralasien i sökande efter svaren på vissa metafysiska frågor. Ett resultat av dessa resor blev att han utvecklade sin egen unika filosofiska och psykologiska lära, utarbetade ett fullständigt program för exotiska, fysiska övningar och förvänade sina lärjungar och nära vänner med att ge prov på ovanliga, psykiska krafter.

Den bekante filosofen och matematikern Peter Ouspensky var Gurdjieffs elev i åtta år, och under denna tid utlade Gurdjieff grunderna i sitt system inför välvilligt inställda auditorier i Moskva, S:t Petersburg, Konstantinopel, London och Fontainebleaukolonin.

TANKEÖVERFÖRING

I sin bok *In Search of the Miraculous* (sökande efter det mirakulösa) återger Ouspensky sina olika erfarenheter av Gurdjieff, bl. a. några fall då läraren visade förmåga att mentalt överföra sina tankar. Detta hände t. ex. i augusti 1916, när Gurdjieff talade till Ouspensky och andra elever på ett lantställe i Finland. Alla satt tillsammans på ett naket trägolv i ett litet rum. Medan Gurdjieff talade, märkte Ouspensky plötsligt att han kunde "höra" en del av hans tankar.

Han märkte också att en del av dessa tankar var medvetet riktade till honom. Ouspensky beslöt att svara på en av tankarna muntligen, inte mentalt. Medsamma slutade Gurdjieff att tala. Efter en tämligen lång paus hörde Ouspensky plötsligt Gurdjieffs röst tala till sig, invärtes, nära hjärtat. Den fråga som Gurdjieff nu ställde, oroade Ouspensky en hel del, men ändå gav han ett jakande svar på den. Ännu en fråga följde, så ytterligare en, i det att Gurdjieff ställde den mentalt och Ouspensky besvarade den muntligen. Övriga elever som var närvarande, satt där bara häpna. Sedan en halvtimme gått, slutade "konversationen" lika plötsligt som den hade

börjat. Ouspensky omtalar inte närmare vad som diskuterades annat än att det rörde hans framtida plats i verksamheten och möjligheten att han skulle lämna den.

TELEPATISKA SAMTAL

Endast några timmar efter ovan nämnda händelse var Ouspensky åter inbegripen i ett telepatiskt samtal med Gurdjieff. Han hade dragit sig tillbaka till sitt rum för en vilostund. Medan han låg på sin säng märkte han plötsligt att pulsslagen var snabbare än normalt; så som vid förra tillfället hörde han också Gurdjieffs stämma i sitt bröst. "Vid detta tillfälle", säger han, "hörde jag inte endast mentalt utan svarade också mentalt, och Gurdjieff hörde mig och svarade." Men detta var inte allt som hände: som om han ville visa sin närvaro på ett ännu mer övertygande sätt, stängde Gurdjieff abrupt av alla Ouspenskys tankar och känslor. Ouspensky fann sig oförmögen att få fram ett svar, fastän han försökte. Dessutom upptäckte han att han inte kunde röra sina lemmar: Gurdjieff hade tillfälligt paralyserat dem. Hans förlamning försvann emellertid snart, och han hörde Gurdjieff säga: "Du är trött nu, vi väntar till en annan gång."

Följande år ägde en annan mystifierande händelse rum, vilken avslöjade ännu en egenskap hos Gurdjieffs ytterst sammansatta personlighet. I början av 1917 besökte Gurdjieff S:t Petersburg för sista gången. Det var strax innan den ryska revolutionen bröt ut. Han höll en rad föreläsningar där. Kort därefter, när Gurdjieff lämnade Nikolaevskystationen, syntes han undergå en fysisk förvandling, eller "transfiguration", rakt framför ögonen på Ouspensky. Gurdjieff hade stigit på tåget och gått till sin kupé. Under de få sekunder som det tog honom att göra detta, hade hans ansikte undergått en radikal förändring.

EN ANNAN MÄNNISKA

Ouspensky och andra lärjungar stod och tittade utanför hans fönster. Ouspensky beskrev senare sina första intryck (återigen från *In Search of the Miraculous*): "Det är mycket svårt att beskriva vari skill-

naden bestod, men på plattformen hade han varit en vanlig människa som vem som helst, men från vagnen såg en helt annan slags människa på oss, hos vilken varje blick och rörelse hade en alldeles ovanlig betydelse och värdighet, som om han plötsligt blivit en regerande prins eller en statsman från något okänt kungarike, som vi tog farväl av, när han reste till sitt land."

En rimlig förklaring till nämnda "transfiguration" anser Ouspensky är följande. Vad som ägde rum, var en illustration till det som Gurdjieff tidigare hade talat om som "plastics" eller förmågan att ändra utseende så att man av andra uppfattas som ena stunden vacker och den andra ful. Dessutom kan "plastics" användas för att få en att försvinna eller få folk att tro att man är osynlig. Kan-ske Gurdjieff också var kunnig i masshypnos!

Under sina senare år tillbringade Gurdjieff mycken tid både i Amerika och i Paris. På 20-talet, när han vistades på sitt Institut för människans harmoniska utveckling i närheten av Paris, kom en ung pojke dit för att bo och arbeta där. Denne pojke var ingen annan än Fritz Peters, vilken senare skrev två redogörelser för sin förbindelse med Gurdjieff: *Boyhood with Gurdjieff* och *Gurdjieff Remembered*.

Peters var i kontakt med sin berömda lärare vid flera tillfällen under tiden från 1924 till 1945. Vanligen samtalade Gurdjieff med honom om sina elever eller skilda aspekter av sin undervisning. Under andra världskriget var Peters stationerad i Europa. Påfrestningarna under krigstiden, då han två gånger med nöd undkom döden, tvingade Peters 1945 att ta tre dagars permission i Paris och söka rätt på Gurdjieff, som Peters trodde skulle kunna rädda honom från ett nästan säkert nervöst sammanbrott.

EN MÄRKLIG HÄNDELSE

När Peters anlände till Paris, visste han först inte var Gurdjieff befann sig, men han lyckades till slut få tag på hans adress. Sedan han tålmodigt hade väntat utanför

(Forts. på sid. 12)

VARIA

LYCKA GER HÄLSA

1954 publicerade en psykiater, William A. Greene, Jr. i den amerikanska medicinska tidskriften *Psychosomatic Medicine* en artikel om psykologiska faktorer vid uppkomst av sjukdom. Dr. Greene hade funnit att upplevelsen att vara olycklig är en viktig faktor vid uppkomsten av vissa former av cancer (det gällde här lymphomas och leukemias). Han hade undersökt 20 manliga cancerpatienter i olika åldrar. I samtliga fall hade symtomen visat sig medan patienten utsattes för betydande psykisk påfrestning med oro eller depression. I 17 av de 20 fallen var det fråga om skilsmässa från fader, moder, hustru eller annan närstående person, vanligen på grund av dödsfall. En pojke, 3 1/2 år, fick leukemi sedan familjens hus brunnit ned och en äldre broder flyttat och gått in i armén. En 47-årig man hade förlorat sin dotter, som var hans enda kvarlevande släkting. En gift man hade mist sin moder, som han var mycket bunden vid. En 37-åring hade förlorat pengar i ett affärsföretag samtidigt som han upptäckte att hans fästmö redan var gift.

1955 publicerade dr. Greene ännu en artikel. Denna gång gällde det kvinnliga patienter, och han hade nu inget tvivel på att det finns ett betydelsefullt samband mellan psykisk stress och en del former av cancer.

(Källa: den amerikanska tidskriften *Prevention* i en artikelserie rubricerad "Lyckliga människor får sällan cancer".)

JAN FRIDEGÅRD UR TIDEN

I september avled författaren Jan Fridegård. Han är i litteraturhistorien mest känd för sin Lars Hård-gestalt, som har starkt självbiografisk prägel. Fridegård var spiritualist, och i en del av sina böcker behandlade han fortlevnadstanken, framför allt i "Torntuppen" (1941) som tillkom innan han ännu hade någon övertygelse om en ander värld och livets fortsättning där. Även i "Porten kallas trång" (1952) finns Fridegårdss speciella religiositet. I novellen "Fri eftermiddag" berättar han om oxgubben som fick åse sin egen begravning. "Den gåtfulla vägen" (1963) som kan erhåll-

las från Sökarens Bokhandel — pris 18:50, är en självbiografisk redogörelse för Jan Fridegårdss ockulta sökande.

31 LIV

Joan Grant, f. 1907, är en känd engelsk författarinna som säger att hon kan erinra sig en lång rad tidigare liv. Ja, hon upplever nu sin 31:a inkarnation. Hon har skrivit sju historiska romaner, samtliga utan att först ha företagit några forskningar, och de bygger alla på erinringar av föregående liv. Joan Grant säger att inga historiker eller arkeologer har kunnat påvisa felaktigheter i hennes böcker. En del av romanernas innehåll var nyheter för de lärde men fick sedermera sin bekräftelse.

Hon kan erinra sig och beskriva alla sina tidigare födelser, säger hon. Det har alltid varit svårare och mer skrämmande då än vid döden, även om man räknar med upplevelsen att bli bränd som häxa.

Joan Grant bor nu i Frankrike tillsammans med sin tredje man, dr. Denys Kelsey, en psykiater. Denne är liksom sin hustru övertygad om reinkarnationens verklighet. Han anser också att det vid försök att med hypnos återföra en person till tidigare liv förekommer en del fall med verkliga erinringar från föregående inkarnationer. Det har hänt, uppger han, att en del av hans patienter botats från mentala sjukdomstillstånd sedan de återupplevt relevanta händelser i tidigare liv.

UPI-journalisten Douglas Neale, som intervjuat Joan Grant, säger att det inte finns något eccentriciskt hos henne. Hon är livlig, välklädd, attraktiv och verkar vara mycket yngre än sina 60 år. "När hon talar om sina många liv, är hennes ton lugn och saklig", skriver Neale.

Boken "Winged Pharaoh" (1937) som hon säger beskriver hennes liv i Egypten för 4.000 år sedan, har blivit en bestseller på flera språk. Den utkom i Sverige 1938 under titeln "Jag var Egyptens drottning".

I tidigare liv har Joan Grant också varit bl. a. en romersk prinsessa, en "häxa", en indian, en grekisk löpare, en kringvandrande musikanter på 1500-talet och en prostituerad på Paris gator i forna tider. Hennes tidigare klara minnen går tillbaka 40.000 år till grottmålningarnas tid.

(Källa: tidskriften *Fate*, USA.)

DJURFÖRSÖK I TYSKLAND

Över tre miljoner djur användes förra året i Tyskland under vetenskapliga experiment, meddelar tidningen *Quick* nr 19, 1968. Denna siffra har räknats fram av djurskyddsföreningar efter en rundfråga hos djurhandlare.

Universiteten, Max-Planckinstituten och industrins forskningslaboratorier använde 1,6 miljoner möss (som kostade 20 pfennig styck) och 600.000 råttor (1,50 mark styck) för näringsexperiment och läkemedelsforskning. 100.000 kaniner och 150.000 marsvin förbrukades av cancer- och läkemedelsforskning. 19.000 nötkreatur, 7.000 kalvar, 8.000 hästar och 9.000 får slaktades för framställning av hormoner och vaccinationsmedel. Den kirurgiska forskningen förbrukade 10.000 hundar, 10.000 apor, 5.000 katter och 3.000 svin.

De flesta djurskyddsföreningar har sedan länge insett, sägs det, att det inte tjänar något till att kämpa mot djurförsök. Många djurskyddshem lämnar till och med själva sina skyddslingar till forskningslaboratorier, visserligen alltid med bestämelsen "försöken får inte medföra plåga för djuren", men ingen kan kontrollera om forskarna bryr sig om detta.

(Källa: *Die Andere Welt*, tysk spiritualistisk tidskrift.)

DJURFÖRSÖK I ENGLAND

I England utfördes förra året 4.615.023 experiment på djur. Därvid användes enligt inrikesdepartementets uppteckningar bedövningsmedel helt igenom endast vid 116.800 fall. Under nära en halv miljon experiment där bedövningsmedel var nödvändiga fick djuren återfå medvetandet efter ingreppen för att därefter utstå det lidande som blev följden av vivisektionen.

(Källa: *The Animal's Champion*, London.)

GAVOR TILL SÖKAREN

Gunnar Nyberg, Ronneby, 11:—; Iréne Magnusson, Huddinge, 2:50; Åke Andersson, Örebro, 2:50; Magöcsy László, Malmö, 7:—; Jutta von der Marwitz, Stockholm, 4:—; T. Wikström, Stockholm, 2:50; Gottfrid Hermansson, Ljungskile, 79:40; Ingrid Sylvander, Johanneshov, 12:50; H. Magnusson, Karlstad, 10:—; Anonym, 50:—; Gurli Stensbo, Solna, 10:—. Summa kronor 181:40.

Varmt tack! Red.

DE FYRA UPPHÖJDA TILLSTÅNDEN

Av Nyanaponika Thera

I

KÄRLEK (Metta)

Kärlek, utan begär att äga, väl vetande att det i djupaste mening inte finns något ägande eller någon ägare — detta är den högsta kärleken.

Kärlek, utan tal om eller tanke på "mig", väl vetande att detta så kallade "jag" blott är en illusion.

Kärlek, utan att föredra en del och ha motvilja mot andra, väl vetande att detta innebure kärlekens egen motsats: avsky, aversion, hat.

Kärlek, som omsluter alla varelser, små och stora, fjärran och nära, vare sig på jorden, i vattnet eller i luften.

Kärlek, som opartiskt omsluter alla levande varelser och inte endast dem som är nyttiga, behagliga eller trivsamma.

Kärlek, som omsluter alla varelser, ädla såväl som lågsinnade, goda som onda. De ädla och de goda omslutes av kärleken, emedan denna spontant flödar till dem. De lågsinnade och de onda tas med, eftersom det är de som är mest i behov av kärlek. Hos många av dem kan godhetens frö ha dött endast emedan det saknades värme för dess växt, emedan det förgicks av köld i en kärlekslös värld.

Kärlek, som omsluter alla varelser, väl vetande att vi alla är medvandrande genom denna tillvarons kretsgång — att vi alla är underkastade samma lidandets lag.

Kärlek, men inte den sinnliga eld som brinner, svider och plågar och som förorsakar flera sår än den helar, som flamlar upp ena stunden och är sloknad den andra och lämnar efter sig mera kyla och ensamhet än man förut visste om.

Hellre **kärlek** som ligger som en mjuk men fast hand över de lidande varelserna, alltid oföränderlig i sin sympati, utan att ge vika, obekymrad om vilket mottagande den får. **Kärlek**, som är vederkvickande svalka för dem som brinner i lidandets och passionens eld och som är livgivande värme för dem som blivit övergivna i ensamhetens kalla öken och för dem som darrar av köld i en kärlekslös värld, och för dem vilkas hjärta har blivit såsom

tomt och torrt av de upprepade roppen på hjälp, av djupaste förtvivlan.

Kärlek, som är en hjärtats och intellektets högsinta ädelhet, som vet, förstår och är redo att hjälpa.

Kärlek, som är styrka och ger styrka, det är den högsta kärleken.

Kärlek, som av den Upplyste kallades "hjärtats befrielse", "den mest upphöjda skönheten", det är den högsta kärleken.

Och vad är kärlekens högsta uttryck?

Att visa världen Vägen som leder till lidandets slut, Vägen som anvisats, beträffs och fullkomnats av Honom, den Upphöjde, Buddha.

II

MEDKÄNSLA (Karuna)

Världen lider. Men de flesta människor har sina ögon och öron till slutna. De ser inte den oavbrutna ström av tårar som flödar genom livet, de hör inte lidandesropen som oupphörligen går genom världen. Deras egna små bedrävelser eller glädjeämnen skymmer sikten och gör deras ögon döva. Fängslade av själviskhet är deras sinnen hårda och inskränkta. Och hur skall de med hårda och inskränkta sinnen kunna verka för några högre mål, kunna inse att endast befrielsen från själviskhet åtrå kan åstadkomma deras egen frigörelse från lidandet?

Det är **medkänsla** som avlägsnar vad som skymmer, öppnar dörren till friheten, gör det inskränkta sinnet vittfamnande som världen. Medkänsla tar bort sinnets oförmåga, dess förlamande tyngd, och ger vingar åt dem som hakar sig fast vid självets lågländ.

Genom **medkänsla** blir lidandet en levande verklighet för oss, även sådana tider då vi själva är fria från det. Det ger oss riklig erfarenhet av lidandet, och gör oss sålunda starka så att vi kan möta det förberedda, när det drabbar oss själva.

Medkänsla försonar oss med vårt eget öde genom att visa oss andras liv, som ofta är mycket hårdare än vårt.

Se den ändlösa karavan av varelser, människor och djur, vilka är nedtyngda av sorger och plågor! De bördor som envar av dem bär, har

också varit våra i förgångna tider under den omätliga raden av återfödelser. Betänk detta och för medkänsla öppna ditt hjärta!

Och detta elände kan mycket väl återigen bli vårt eget öde! Den som nu är utan medkänsla, kommer en dag att ropa efter den. Om förståelse för andra fattas oss, måste det förvärras genom våra egna långa och plågsamma erfarenheter. Sådan är Livets Stora Lag. Då du vet detta, vakta på dina handlingar!

Varelser som är sjunkna i okunighet och förlorade i villfarelse, går från det ena slaget av lidande till det andra utan att förstå lidandets verkliga orsak, utan att förstå hur de skall undfly det. Kännedom om lidandets allmänna lag — och inte enstaka fall av lidande — är den verkliga grundvalen för vår medkänsla.

Därför kommer vår medkänsla att omfatta också dem som för tillfället kan vara lyckliga men som handlar med ett ont och förvillat sinne. Av deras nuvarande gärningar kan vi förutse den sorg som i framtiden kommer att drabba dem, och så väckes vår medkänsla.

Den vises medkänsla gör honom inte till ett lidandets offer. Hans tankar, ord och gärningar är fulla av medömkan. Men hans hjärta sviktar inte, det förblir oförändrat, lugnt och fast. Hur skulle han eljest kunna hjälpa?

Måtte sådan medkänsla uppstå i våra hjärtan! Medkänsla, som är en hjärtats och intellektets högsinta ädelhet, som vet, förstår och är redo att hjälpa.

Medkänsla som är styrka och ger styrka: detta är den högsta medkänslan.

Och vad är medkänslans högsta uttryck?

Att visa världen Vägen som leder till lidandets slut, Vägen som anvisats, beträffs och fullkomnats av Honom, den Upphöjde, Buddha.

III

MEDGLÄDJE (Mudita)

Öppna ditt hjärta inte bara för medkänsla utan också för **glädje med andra!**

Ringa är sannerligen den lycka och den glädje som kommer varel-

serna till del. När än denna lilla lycka är hos dem, var då glad med dem att åtminstone en stråle av glädje har trängt in i deras livs mörker och skingrat den grå och skumma dimma som omsluter deras hjärta.

Ditt liv kommer att bli rikare på glädje genom att du delar andras lycka som vore den din egen. Har du aldrig sett hur i lyckans stunder människornas anletsdrag förändras och lyser upp av glädje? Har du aldrig märkt hur glädjen väcker människorna till ädla strävanden och gärningar, som överträffar deras normala möjligheter? Fyllde inte sådana erfarenheter ditt hjärta med jublande sällhet? Det står i vår makt att öka sådana erfarenheter av medglädje genom att lyckliggöra andra, genom att skänka dem glädje och vederkvickelse.

Låt oss lära människorna verklig glädje! Många har glömt bort det. Fastän fullt av bedrävelse äger livet också lycka och glädjeämnen, vilka är okända för de flesta. Låt oss lära människorna att söka och finna verklig glädje inom sig själva och att glädja sig samman med andra! Låt oss lära dem att lyfta sin glädje till allt högre höjder.

Ädel och högsint glädje är intet som är främmande för den Upplystes lära. Oriktigt anses ibland att Buddhas lära blir upphov till melankoli. Långt därifrån: Dhamma leder stegvis till en allt renare och högre lycka.

En ädel och högsint glädje är hjälp på vägen till lidandets utplånande. Inte den som är betryckt av sorg utan den som är uppfylld av glädje kan finna det rofyllda sinne som leder till ett kontemplativt sinnestillstånd. Och endast den som är lugn och samlad i sitt inre kan vinna den frigörande visdomen.

Ju mer ädel och högsint andras glädje är, desto mer berättigad är vår medglädje. Ett skäl till glädje med andra kan vara att de lever ett ädelt liv som ger dem lycka här och i kommande liv. Ett ännu finare skäl för glädje med andra kan vara att de tror på **dhamma**, förstår dhamma och efterlever dhamma. Låt oss sträva efter att alltmer bli i stånd att själva ge sådan hjälp!

Medglädje innebär en hjärtats och förståndets högsinta ädelhet, som vet, förstår och är redo att hjälpa!

Medglädje som är styrka och ger styrka: det är den högsta glädjen.

Och vad är medglädjens högsta uttryck?

Att visa världen Vägen som leder till lidandets slut, Vägen som anvisats, beträffs och fullkomnats av Honom, den Upphöjde, Buddha.

IV

SINNESLUGN (Upekkha)

Sinneslugn*) är fullkomlig, orubblig sinnesjämvikt, grundad på insikt.

När vi ser oss omkring i världen och in i vårt eget inre, ser vi klart hur svårt det är att uppnå sinnesjämvikt och bibehålla den.

När vi betraktar livet, märker vi dess föränderliga natur som ständigt skiftar mellan kontraster. Vi ser uppgång och fall, framgång och misslyckande, förlust och vinst; vi möter uppskattning och klander och förnimmer hur vårt hjärta reagerar på allt detta med lycka och sorg, glädje och misströstan, besvikelse och tillfredsställelse, hopp och fruktan. På dessa känslövågor kastas vi upp och ned; och knappt har vi funnit en smula ro förrän vi åter gripits av en ny våg. Hur skulle vi kunna få något fotfäste uppe på vågkammarna? Hur skall vi bygga upp vårt liv mitt i denna tillvarons evigt oroliga ocean, om inte på sinneslugnets ö?

En värld där det lilla mått av glädje som kommer varelserna till del, vanligen vinnes efter många besvikelser, misslyckanden och nederlag; en värld där blott modet att åter och åter börja på nytt, lovar framgång; en värld där den knappast glädjen dväljes bland sjukdom, skilsmässa och död; en värld där varelser som nyss var förenade med oss i gemensam glädje, i nästa ögonblick behöver vårt medlidande — en sådan värld är i behov av sinneslugn och jämnmod.

Men det slags sinneslugn som behövs, måste grundas på en medveten sinnesnärvaro, inte på likgiltigt ointresse. Det måste vara frukten av avsiktliga, kraftiga bemödanden och inte en följd av en tillfällig sinnesstämning. Sinneslugn skulle inte förtjäna sitt namn om det åter och åter fordrades ansträngning för att skapa det. Då skulle det säkert försvagas och till slut besegras i livets skiftningar. Men det sanna sinneslugnet skall kunna möta alla de svåra provningarna och förnya sin styrka från inre källor. Men det kan äga denna motståndskraft och förmåga till självförnyelse endast om det är grundat på insikt.

Hurudan är nu denna insikt?

Den innebär en klar förståelse av hur alla dessa livets skiftningar uppstår och av den s. k. individens sanna natur, hans som är utsatt för dem.

Vi måste förstå att den mängd av erfarenheter som kallas "Livet", kommer av vad vi själva gör i tanke, ord och gärningar i detta liv eller tidigare existenser. **Kamma** (handling) är det sköte varur de föds (**kamma-yoni**). Våra gärningar är våra, och vi kan ej skiljas från deras följder (**kamma-ssaka**), vare sig vi vill det eller ej. Men så snart som vi har utfört våra gärningar, förlorar vi det mesta av kontrollen över dem. De går sin egen väg genom världen, och, vare sig vi vill det eller ej, återvänder de till oss som det arv som tillkommer oss (**kamma-dayada**). Intet som händer oss kommer från en "yttre", fientlig värld, främmande för oss, utan allting har sin rot i vårt eget sinne och våra gärningar. Denna kunskap är den främsta grunden för sinneslugn och jämnmod, eftersom den gör oss fria från varje fruktan. I allt som vederfares oss, möter vi endast oss själva. Varför skulle vi då frukta? Men om vi skulle känna fruktan för osäkerhet, vet vi den tillflykt där sådan fruktan dämpas: våra goda gärningar (**kamma-patisarana**). När vi tar denna tillflykt, ökar tilliten hos oss, tilliten till den beskyddande makten hos de goda gärningar som vi utfört i det förgångna. Mod skall dessutom inspi-rera oss att utföra flera goda gärningar just nu, även om vårt nuvarande livs vedermödor skulle vilja nedslå vårt mod. Ty vi vet att ädla och osjälviska gärningar är det bästa skyddet mot ödets hårda slag; vi vet att det aldrig är för sent utan alltid rätta tiden för goda handlingar. Om vi tar vår tillflykt till att göra gott och undvika ont, och detta blir helt naturligt för oss, så skall vi en dag känna oss förvissade om att det elände och det onda som har sina rötter i det förflutna, mer och mer upphör. Och detta nuvarande liv — jag försöker göra det fläckfritt och rent. Vad annat är en ökning av det goda kan framtiden medföra? — Och av denna visshet får vi sinnesro och tålmodets och sinneslugnets styrka att fördra alla motgångar som nuet kan ge. Så blir våra gärningar våra vänner (**kamma-bandhu**). Likaså blir livets alla olika händelser, som är följder av våra gärningar, våra vänner, även om de ger oss sorg och lidande. Vä-

ra gärningar återvänder till oss i sådan förklädnad att de ofta knappast går att känna igen. Ibland återvänder följder av våra gärningar till oss i form av överraskande reaktioner hos andra, ibland som en genomgripande omvälvning i vårt liv, vilken ofta sker tvärt emot våra förväntningar och önsksningar. Sådana erfarenheter visar oss följder av våra gärningar, som vi inte förutsåg; de bringar i dagen halvt medvetna handlingsmotiv, vilka vi försökte dölja även för oss själva bakom andra skäl. Om det blir vår vana att se tingen ur denna synvinkel, och om vi lär oss att tyda de meddelanden som våra egna erfarenheter ger oss, då blir även lidandet vår vän, en sträng men sannfärdig och välmenande vän som undervisar och varnar oss. Lidandet undervisar oss i det svåraste: självkänedom, det varnar oss för de avgrunder som vi blint styr mot. Om vi ser på lidandet som vår lärare och vän, förmår vi bättre fördrå det med jämnmod. Följaktligen kommer läran om karma (ty det är den som vi har talat om) att visa sig vara ett mäktigt stimulus för att frigöra oss från karma själv, d. v. s. från de gärningar som åter och åter störtar oss i de upprepade återfödelsernas lidande. Vi kommer att känna avsky för våra egna begär, för våra egna villfarelser, som ständigt skapar situationer som vill bryta ned vår styrka, vår motståndskraft, vårt jämnmod.

Den andra insikten på vilken sinnslugnet bör grundas, är Buddhas lära om icke-själv (anatta). Denna lära visar att djupast sett utföres gärningarna varken av ett jag eller av en personlighet, inte heller påverkar de något jag eller någon personlighet. Vidare visar denna lära att om det inte finns något jag, så kan vi inte tala om "mitt". Det är illusionen om jaget som skapar lidande och hindrar eller stör sinnslugnet. Om den ena eller andra egenskapen hos oss klandras, tänker vi: "Jag klandras" och sinnslugnet är stört. Om det ena eller andra som vi har gjort, inte lyckats, tänker vi: "Mitt arbete har misslyckats", och sinnslugnet är stört. Om vårt välstånd går förlorat, tänker vi: "Det som är mitt, är borta", och sinnslugnet är stört.

För att uppnå jämnmod som ett orubbligt sinnstillstånd måste man gradvis uppge alla tankar på mitt i det man börjar med småsaker som det är lätt att frigöra sig från, och

går vidare till ägodelar och önsksningar som vårt hela väsen är fäst vid. Dessutom måste man steg för steg uppge alla tankar på jaget i det man börjar med en liten del av ens "personlighet", med egenskaper av mindre betydelse, med små svagheter som man tydligt ser hos sig själv, ända till de känslor och aversioner som betraktas som kärnan i ens "jag". På det sättet bör man öva frigörelse.

I den utsträckning vi överger tankar på "mitt" och "jag", kommer sinnslugn att finnas i vårt hjärta. Ty hur kan något som vi betraktar som främmande och i avsikt att ett jag, orsaka sinnslugn, vare sig åtrå, hat eller sorg? Sålunda är läran om icke-själv vår ledsagare på vägen till befrielse, till heligt sinnslugn.

*) Det engelska ordet är **Equanimity**. Det har innebörden sinnslugn, jämnmod, oberördhet.

Anm. De fyra upphöjda tillstånden utgör större delen av en skrift, **The Four Sublime States** av Nyanaponika Thera. Publiceringen sker här med tillstånd av det buddistiska publiceringssällskapet, Kandy, Ceylon.

I Sverige finns Sällskapet för **Buddhistisk Information**, Erling Johannesson, Mörk, Strömstad.

Din personliga BIORYTM

uträknas enl. medicinalrådet dr. Wilhelm Fliess' metod, byggd på strikt vetenskapliga forskningsrön.

1. Biorytmogram eller pulsationsrytmen.
2. Högsta försäkringsskydd mot den egna mänskliga faktorn.

Övörderligt för bl. a. varje bilförare — enl. statistiskt underlag. Begär information! H. Schubert, S:t Eriksgratan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

Har Ni sett **FLYGANDE TEFAT?** I så fall var god sänd oss Ert namn och Er adress.

U. F. O., MOTALA
Ordf. Carl-Axel Jonzon
Fack 5
590 33 FORNÅSA

Bönen är en makt lika verklig som gravitationskraften. Som läkare har jag sett människor som, sedan all annan terapi har misslyckats, har lyft sig ur sjukdom och hopplöshet genom stilla bedjande. Endast i bön uppnår vi den fullständiga och harmoniska förening av kropp, själ och ande som ger en svag och skröplig människa orubblig styrka.

Alexis Carrel

DEN MYSTISKE GURDJIEFF

(Forts. fr. sid. 8)

Gurdjieffs dörr i vad som tycktes vara timmar, fick han slutligen syn på honom. Det blev en rörande återförening för dem båda. Eftersom han inte hade sovit på flera dagar, blev Peters mycket glad när Gurdjieff visade honom till ett rum där han kunde lägga sig och vila under några timmar. Men Peters fick snart en blixtrande huvudvärk som omöjliggjorde sömn. Han steg upp och gick ut i köket och bad Gurdjieff om litet aspirin. Men Gurdjieff uppmanade honom i stället att sätta sig och sa att han skulle servera honom litet kaffe — vilket han gjorde. Gurdjieff, som själv kände sig sömning, reste sig från sin stol, gick tvärs över rummet och ställde sig framför kylskåpet. I sin bok **Gurdjieff Remembered** omtalar Peters vad som sedan hände:

"Jag kommer ihåg att jag satt hop-sjunken över bordet och läppjade på mitt kaffe, då jag kände att energi på ett märkligt sätt började komma till mig. Jag stirrade på Gurdjieff, rätade automatiskt på ryggen, och det var som om starkt, elektriskt, blått ljus gick ut från honom och in i mig. När detta hände, kunde jag känna hur min trötthet försvann, men på samma gång sjönk hans kropp ihop, och hans ansikte blev grått som om livet vek från det. Jag tittade på honom, förbluffad, och när han såg mig rak, leende och full av liv, sa han hastigt: 'Du är all right nu — se till maten på spisen — jag måste gå.'"

Gurdjieff återvände leende cirka 15 minuter senare. Han såg inte längre trött ut. På något vis, gissade Peters, hade han funnit ett sätt att åter ladda sin kropp med energi. "Jag hade tvingat honom till en nästan omöjlig ansträngning", sa Peters, men det var en ansträngning som till sist blev av stort värde för dem båda.

För Gurdjieff syntes allting möjligt. Ären har varit goda mot hans minne. Han framstår alltjämt för oss som en märklig och tillika gåtfull personlighet.

(Från tidskriften **The Voice**, England. Författaren är B. A. (motsv. fil. kand.) och F. T. S.)

OM HÄLSAN

Man skall komma ihåg att ingen föda någonsin har förbättrats genom kokning, och det är inte någon överdrift att kategoriskt påstå att okokt och obehandlad föda är den bästa.

Dr. Richard T. Field

Naturen vet hur den skall behandla naturliga, organiska ämnen, men när man inför syntetiska eller oorganiska ämnen i människokroppen, uppstår förvirring i de naturliga processerna, och man kan inte vänta sig bästa resultat eller att bli frisk. Det bästa sättet att komma över en sjukdom, är att avstå från all föda under en kort tid.

*

Jag har poängterat att födan är den levande kroppens bränsle. Men den är mer än så. Födan är också människokroppens byggnadsmaterial. Varje människa vet tillräckligt om villkor och principer för byggnation för att förstå att en byggnad inte kan bli mer perfekt än de byggmaterial som används.

Dr. R. G. Jackson

Använd din viljestyrka och ditt bästa omdöme för att välja ut och äta endast den föda som är bäst för dig, utan att bry dig om vänners och bekantas stickord och förlöjlighanden.

*

Du har ofta hört frasen "du är vad du äter". Kanske har du aldrig accepterat den, kanske du inte tror på den... och för de oinitierade kan den till och med låta långsökt. Likväl är den lika sann som att det finns en himmel ovan och en jord under, och den är lika enkel som solens uppstigande och nedgång varje dag. Därför uppmanar jag dig att acceptera det faktum att ingen är bättre än den föda han äter.

Dr. Richard T. Field

Kroppen har sina fordringar och anspråk. Den är en god tjänare — behandla den väl, så skall den utföra sitt arbete!

*

ÄNNU EN NY MÄRKLIG BOK

av ELISABETH STÅHLGREN: Tolkning av JOHANNES' UPPENBARELSE

Elisabeth Ståhlgren, själv något av en profetgestalt, ger sig här i kast med den svåra uppgiften att tolka profeten Johannes' Uppenbarelse. Med intuitiv klarblick och vittfamnande kunskap visar hon hur vår misshushållning med jordens gåvor, vår förgiftning av jord, vatten och luft, vår kortsiktiga materialism och lek med förintelsevapen, satelliter m. m. är på väg att dra in de omvälvande katastrofer över jordzonen, vilka i liknelsernas form finns kartlagda i Johannes' Uppenbarelse. Rad för rad bryter förf. textchiffrens insegel och visar oss varningstecken på vår tids språk — samtidigt som vi ser urladdningens moln hopa sig. En stor bok. En bok för eftertanke. Läs. Lyssna. Diskutera. Låt dina vänner ta del. — 200 sid. Omslag i rött och guld. Ill. Kr. 26: — + oms.

EVIGHET — OÄNDLIGHET

Läran om tio dimensioner. Högsta andliga kunskap har här gjorts tillgänglig för dem, som målmedvetet vill arbeta vidare på sitt eget och tillvarons höjande. En djuplodande genial bok, som öppnar dörr efter dörr till de andliga världarna. — 146 sid. Omslag i guldtryck. Ill. Kr. 22: — + oms.

AGNI YOGA eller ELDENS YOGA

För att bättre förstå förf:s nya böcker bör Ni läsa även hennes första och grundläggande: Agni Yoga eller Eldens Yoga. Ett inträngande i den kosmiska kunskapen. Ca 100 sid. Illustrerad. Kr. 14: — + oms.

OBS! 10% RABATT
vid beställning direkt från

REFORMFÖRLAGET

Box 16186, Stockholm 16
tel. 08/766 26 82 — av 2 eller flera av ovannämnda böcker samtidigt. (Aberopa denna tidning.)

Få människor kan tänka några dugliga tankar, när kroppen vantrivs.

Th. Parker

Tro mig, köttätande kommer en dag att fördömas som mord.

T. L. Vaswani

Gång på gång gör vi samma nedslående erfarenhet — kunskapen gör oss inte fria. Människan fortsätter att röka trots risken för lungcancer, de blir narkomaner, trots att de känner farorna, och de använder

alkohol, trots att var tionde manlig alkoholkonsument blir skadad.

Ur Stridsrophet

Endast ett fåtal personer tycks vara medvetna om att det existerar även en fysisk moral.

Sjukdomar, som ådragits genom olydnad mot naturens bud, betraktas blott som besvärligheter, inte som följder av ett mer eller mindre oriktigt levnadssätt.

Alla brott mot hälsans lagar är fysiska synder.

Herbert Spencer

EN UNDERSÖKNING I NEW DELHI

INDISKA ERFARENHETER AV MAHARISHI MAHESHS MEDITATION. MEDITATIONSOFFENSIV MOT KORRUPTIONEN I DELSTATEN PUNJAB.

Diskussionen om Maharishi Mahesh Yogis meditationsteknik har visat att uppfattningarna varierar mycket starkt här i väst. Några har på fullt allvar velat gå i god för att den, som LIFE uttryckte det, medför "instant bliss", d. v. s. "salighet på fläcken". Andra vill endast medge att det mekaniska upprepan- det av mantrat kan verka avslapp- pande. Så finns det de som har tal- lat om "popmeditation" långt innan the Beatles kom in i bilden, och slutligen finns det en del extrema motståndare som menar att alltihop är rent bondfångeri.

Men indierna då? Eftersom både metoden och dess upphovsman kom- mer från Indien, är det ju av åtskilligt intresse för oss att få veta, vilka erfarenheter man gjort där. Väl att märka är det **erfarenheter** som talar, inte välvilliga uttalanden från högre ort om meditation i all- mänhet, om meditation som kultur- propaganda eller om meditation som valutakälla. Vilka **praktiska erfarenheter** har man gjort i Indien med Mahesh-meditationen?

Under rubriken "Aspects of Transcendental Meditation" publi- cerade den politiskt-kulturella veckotidningen THOUGHT en arti- kel som försöker ge svar på detta spörsmål. Författaren, Deokrishna Vyas, intervjuade åtskilliga perso- ner i New Delhi samtidigt som han kommer in på sina egna erfarenhe- ter av Maharishi Mahesh Yogis "transcendentala" meditation.

Den första han talade med var en pensionerad bankdirektör som efter tre månaders meditation hade blivit av med sina stressymtom. Han kän- de sig fullständigt avslappad var gång han mediterade. Här kunde det kanske invändas att pensione- ringen kan ha medverkat till att stressymtomen försvann, men så var det en tjänsteman i skoladministra- tionen som led av "disturbed mind" — inte närmare definierade själslig- a störningar, eller kanske en inre oro. Han blev bra efter tre måna- ders meditation. Nu var han avslap- pad och "besvärades inte längre ens

av familjelivets vanliga irrationsmo- ment". En tjänsteman i lantbruks- departementet hade låtit sig initieras — d. v. s. hade fått mantra och väg- ledning att använda det — tillsam- mans med sin hustru "för att und- gå familjekonflikter", som han ut- tryckte det. Efter två års meditation kände de sig båda två "förvandlade och tillfreds". Även i fråga om någ- ra inte närmare angivna kroppsliga åkommor hade förbättring skett. Större fysisk energi och bättre an- passningsförmåga på kontoret och hemma nämndes också som några av meditationens resultat. Lant- brukstjänstemannen var inte längre så glupsk, äregirig och argsint som han brukade vara innan han börja- de meditera, ansåg han själv. Och så var det en tjänsteman vid depar- tementet för vattenkraft och elektrici- tet som konstaterade att han med denna meditation hade fått vilje- styrka till att göra sin plikt både på kontoret och hemma...

Det är ju fina resultat; de kunde knappast ha varit bättre om det rört sig om en vanlig avslappningsterapi. Men avslappning är ju närmast en bisak när det gäller Maharishi Mahesh "transcendentala medita- tion"; huvudsaken är, som det kom- mer till uttryck både i namnet och i Maheshs uttalanden, det "transcen- dentala", d. v. s. överskridandet av det vanliga medvetandets gränser helt upp eller ned till ett gudomligt medvetande. Givetvis frågade Vyas sina mediterande landsmän särskilt om de inte hade upplevt något transcendentalt, men det hade de inte; ingen av dem hade upplevt nå- got särskilt upplyftande, de var säkra på att de inte hade känt sig ett med "Gud" eller det "absoluta" eller med det "kosmiska medvetan- det". En av de intervjuade ansåg visserligen att han ibland under meditationen kom i en "dreamlike sleep" — men vad en sådan "dröm- liknande sömn" nu kan vara för nå- got, så tyder det uppenbart mer på någonting i riktning mot trans eller självhypnotiskt begränsat medve- tande än på ett uppvaknande till

ett högre medvetande, som den transcendentala meditationen skall vara en snabbväg till.

Intervjuaren Vyas kom också i kontakt med personer som förklara- de att de inte hade uppnått någon- ting alls — inte ens litet avslapp- ning. Men de flesta ville förbli anonyma, skriver han, "antagligen var de rädda för att mista sin socia- la status". Låter det underligt? Här bör man komma ihåg att man också hos oss kan träffa på människor som inte haft någon som helst nytta av metoden, de medger det privat, men de kan inte ens drömma om att bi- dra till den offentliga diskussionen med sin erfarenhet eller brist på så- dan. Värre är det förståeligt nog i Indien där meditation sedan gamla tider räknas för att vara den grund- läggande förutsättningen för själs- lig utveckling. Vem vill medge att han inte får ut något av världens som det sägs enklaste meditations- teknik — och utsätta sig för miss- tanken att det kan finnas någon all- varlig brist hos honom? En del är emellertid modiga nog, och en av dem är Deokrishna Vyas.

Han blev initierad av Maharishi Mahesh Yogi personligen, berättar han, och så mediterade han efter instruktionen. Men utan resultat. Tvärtom stötte han på en del "hin- der", som han skriver; och därför vände han sig till "guiden" på plat- sen, som var auktoriserad av Ma- hesh Yogi att "checka" och vägleda nybörjare. Men guiden kunde inte hjälpa honom och ville föra saken vidare till Mahesh personligen. Sva- ret lät dock vänta på sig. Vyas visste inte riktigt vad han skulle göra, men så hände en av dessa saker som bara händer i Indien. Han fick höra att den berömde Swami Muk- tananda från Ganeshpuri hade kom- mit till New Delhi — varför inte uppsöka honom? Swamin hade visserligen ingenting med Mahesh Yogi och hans metod att göra — men kanske han likväl kunde hjälpa? Vyas tänkte att det kunde vara värt ett försök; han uppsökte swamin vid fastställd tid, kastade sig, som

skick och bruk är, ned framför ho- nom i det han vidrörde hans fötter och tog så plats på golvet bland de andra besökande. Det var en typisk "darshan", där den helige mannen bara verkar med att vara närvaran- de, med sin utstrålning, inte med det han säger. Vyas fick inget till- fälle att berätta om sina svårighe- ter, det blev inget samtal, han bara satt där lugn och stilla som de andra och såg på swamin. Efter en tid såg han "stjärnornas ljus". Det var en enastående upplevelse, skriver han. Darshan varade i två timmar. Vyas kom tillbaka nästa dag, och det var en inre kraft som gjorde — utan nå- gon medveten insats från hans sida — att han plötsligt med lätthet kun- de meditera. Från den dagen kun- de han fortsätta på egen hand och gör ständigt framsteg.

Vyas talade också med en hatha- yogalärare "som hade känt sig fres- tad av denna den lättaste vägen till kännedom om Gud". Yogaläraren lät sig initieras, han slöt sig till rö- relsen och så for han till Rishikesh för att i likhet med the Beatles del- ta i en tre månaders kurs i "trans- cendental meditation". Men efter endast en månad lämnade han centret tillsammans med två kamra- ter därför att han tyckte att "atmo- sfären där var avskryv". Ringo Starr hade ju uttalat att centret er- inerade honom litet om Butlins ferienöjesläger; det är inte säkert att yogaläraren avsåg ett liknande intryck, men speciellt upprörd var han över den diskriminerande be- handling som de indiska deltagarna utsattes för. Och när det gällde den "transcendentala meditationen", så karakteriserade han den på grund av egen erfarenhet och samtal som en "avslappningskonst" och menade: "Den som vill uppnå 'satchitanand' (gudomligt medvetande) bör inte vänta sig alltför mycket av den." Uppenbarligen hade varken han el- ler någon av dem han träffat varit i stånd att transcendera med hjälp av den transcendentala meditatio- nen.

Men även om det föreliggande in- diska materialet är negativt i detta avseende, så känner vi ju till fall i Norge som t. ex. fru Sissel Lange- Nielsens fina framställning i AF- TENPOSTEN om sin personliga upplevelse. Det är tydligt att Mahesh Yogis mantrateknik inte ba- ra verkade avslappande — med allt vad detta kan innebära av fysiskt och psykiskt välbefinnande — utan att den **vid enstaka tillfällen** också

utlöste transcendentala upplevelser. Det skulle också vara underligt om sådana fall inte kunde påvisas, när man tänker på alla andra saker och faktorer som också kan tjäna som "utlösare" (triggers) av denna slags upplevelser och förnimmelser: in- tryck från natur och konst, eller från musikens värld, kärleken givet- vis, eller att ställas inför döden så som hände Arthur Koestler i

Maharishi Mahesh Yogi.

Francos fängelser — allt detta och mycket annat kan hos enstaka män- niskor utlösa upplevelser som för dem själva tycks ligga helt bortom deras jordiska begränsning. Detsam- ma kan hända under en psykotera- peutisk behandling, under autogen träning eller under en helt vanlig avslappning. Och när Lord Alfred Tennyson berättar att han bara be- hövde upprepa sitt eget namn för att uppnå "ett tillstånd av något transcendent underbart under abso- lut andlig klarhet" — varför skulle inte en likaså mekanisk upprepning av ett indiskt gudanamn som "Ram" också kunna leda till ett liknande resultat? Men den engelske dikta- ren startade inte någon sekt av Tennyson-meditatörer. Han utgick väl från att vad som är bra för en viss människa, inte behöver vara patentlösningen för en hel mänsk- lighet.

Men även om Vyas i likhet med de intervjuade personerna inte hade fått ut något transcendentalt av den transcendentala meditationen, så

medger han dock att det är Maha- rishi Mahesh han har att tacka för att han överhuvud taget blev intres- serad av meditation. Utan det miss- lyckade initierandet av Mahesh, skulle han knappast ha funnit vä- gen till den som sedan kunde hjäl- pa honom. Men Vyas kommer också med ett spörsmål som många av hans landsmän torde ha ställt sig: När den transcendentala medita- tionen inte bara betyder frid och frälsning för den enskilde utan för hela samhället — varför har Mahesh då inte gett prioritet åt Indien? Vil- ket land kunde vara i behov av en sådan hjälp mer än hans hemland? frågar Vyas. Svaret kan naturligtvis vara att det är mycket svårt att slå igenom som profet i ett land där det sedan förut vimlar av små profeter; det är mycket lättare att göra det i väst först. Men så kommer Vyas med en intressant upplysning. I januari 1967, skriver han, inbjöd maharishin 500 indier att arbeta för honom som meditationsguider i Indien och i utlandet. Men det var bara tio som anmälde sig, och tre av dem föll ifrån under loppet av en månads tid.

Men senaste meditationsnytt kom- mer från Punjab, delstaten som först blev delad mellan Indien och Paki- stan och vars indiska del sedan blev uppdelad mellan sikher och hinduer. Det är sikhernas lilla Punjab (hin- duernas del heter nu Haryana) som nu ger Mahesh Yogi en enastående chans. Den 25 april inledde rege- ringen en så kallad "Operation Tone- up" eller moralisk upprustnings- kampanj i huvudstaden Chandigar. Finansminister Jagjit Singh hade i förväg bett Mahesh att hålla ett tal till ministrarna, ledande statstjänste- män och studenter om "hur man rensar själen och ger avkall på kor- ruption". Det blev en dundrande succé och självaste regeringschefen omvände sig och ville få medita- tionsundervisning. Det blev också beslutat att en lärare i varje skola i Punjab skulle tränas i meditation. Men när det gäller den aktuella antikorrupptionskampanjen, så satsar man dock inte endast på meditation. Samtidigt skall genomföras "ett hänsynslöst fälttåg mot alla kor- rumperade, oärliga och odugliga ele- ment i hela statsadministrationen", förkunnade finansministern.

Anm. Artikelförfattaren, nu bosatt i Hoböl, Norge, var i Indien som utlands- korrespondent från 1955 till 1962. Han re- presenterade flera tidningar, bl. a. Stock- holms-Tidningen.

BREV

Herr Sven Magnusson
Tidskriften Sökaren
Stockholm 3.

Jag har fått veta att Ni har publicerat en artikel i Er tidskrift Sökaren om mitt experiment "klippa en människas tunga (under hypnos) i två delar", vilket jag utförde en gång i Wickrath, Västtyskland, och senare i den tyska televisionen.

Jag kan tala om för Er att jag vid sidan om mina studier praktiserar magi av indisk typ. Att klippa av tungan på en person har naturligtvis ingenting att göra med så kallade tricks. Ändå är det endast indiska magiker som utför sådana här experiment, vilka är okända för den västliga världen.

Det är sedan länge min önskan att en gång få utföra min magi också i Sverige. Jag är säker på att det inte skulle vara så svårt för Er att ordna ett program för mig i Er television. Så jag ber Er ödmjukast att hjälpa mig att få mitt livs önskan uppfylld.

Samtidigt vill jag be Er att sända mig några exemplar (5 stycken) av Er tidskrift, Sökaren, (där Ni skrev om mitt experiment) till min nuvarande adress. Jag är Er mycket tacksam om Ni vill sända tidskrifterna snarast.

Jag tackar på förhand

Er tillgivne

Shankar Banerjee.

Anm. Banerjees experiment beskrevs i nr 2 i år och bekräftades sedan i ett brev från ett av vittnena, vilket infördes i nr 4-5.

Karl Axel Sjöblom uppger att de nog skulle vara intresserade på Sveriges Radio, om Banerjee på någon annans bekostnad och initiativ kom till Sverige för att visa sitt experiment.

Cellaktivatorn-Elektronbadet MWO-healinginstrumentet

omtalat i SÖKAREN nr 8, 1965

demonstreras av H. Schubert, som även ger behandling (t. ex. hembesök).

Adress: S:t Eriksgatan 109, Stockholm
Va. Tel. 33 19 32.

Ref. och behandling:

Salong WALLENSTJERNA, Artillerig.
83, tel. 61 30 26.

Alltmer populära
manastrålande

LAPIS LINGUA

den mexikanska, tjugigturkosskimrande

"TUR-smyckestenen"

från Sierra Madres inre — se SÖKAREN nr 1, 1964! — lovordad av framstående psykometriker och pendelspecialister, kan erhållas genom H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

BIORYTM

Som minnesgod läsare av Sökaren kommer ihåg, hade jag ambitionen att undersöka i vad mån diagram utarbetade efter dr Fliess' biorytmteori kunde ha någon praktisk användning för enskilda (Sökaren nr 2 och 3, 1967). Många diagram utsändes, men till dags dato har jag endast erhållit fem (5) svar, vilket givetvis är ett alldeles för litet antal — om man inte vill tyda detta resultat så: diagrammen har ett mycket begränsat värde för individuell bruk.

Bertil Nilsson.

PS. För de nytilkomna läsare av Sökaren, som är intresserade av att prova om ett individuellt beräknat biorytmdiagram kan vara till någon nytta, utarbetar jag sådana till mitt självkostnadspris (kr 2:— + porto 90 öre). Uppgiv födelsedata: dag, månad, år. Adress: Norumshöjd 98, 417 45 Göteborg.

SÖKARENS BOKHANDEL

Box 3063, 103 61 Stockholm 3

(Till priserna kommer oms. och porto.)

Ernest Dimnet:

KONSTEN ATT TÄNKA

"Jag har inte läst någon bättre, rikare, vidsynare bok i detta svåra och viktiga ämne", skriver fil. dr. Alf Ahlberg, som gjort översättningen. Pris 7: —.

Florence Scovel Shinn:

HUR MAN VINNAR LIVETS SPEL

En bok om hur man lyckas med sitt liv.
Pris 7: 50.

Thomas R. Kelly:

DET INRE LJUSET

En religiös klassiker om den inneboende förmåga som människan enligt kvä-karna har att andligt, utan hjälp av prästerskap eller lärar fatta de mest betydande sanningarna. Pris häftad 6: 50, i klotband 10: —.

UPANISHADERNA

En av hinduismens heliga böcker. Djupa insikter i Varat. Pris 19: 50.

TANKAR OM GUD

Det är en mystisk kraft som genomtränger allt. Jag har en förmimelse av den, fastän jag inte ser den. Det är denna osynliga kraft som låter sig anas och ändå gäcker all bevisning, emedan den är så olik allt som jag uppfattar med mina sinnen. Jag känner dunkelt att medan allt omkring mig ständigt förändras, ständigt dör, finns där under all denna förändring en levande kraft som är oföränderlig och som håller allt samman.

Mahatma Gandhi

Vi dyrkar och tillbeder universums skapare och formgivare, Honom som allting är beroende av, världens ande och själ, från vilken alla ting framspringer, av vilkens ande vi lever, den gudomliga ande som finns i allt, den alltid närvarande Gud, Gud över alla gudar; Honom dyrkar och tillbeder vi.

Seneca

Själen har sin varelse i Gud såväl som från Honom. Så som Gud genomtränger och uppfyller själen, så lever och existerar den i Gud, som är andarnas plats, på samma sätt som rummet är kropparnas. Så genomtränger då Gud vårt väsen och vi lever i hans, precis som rummet genomtränger kropparna och kropparna lever i rummet... Gud är det allestädes närvarande livet, som genomtränger och uppfyller alla ting och innehåller och fasthåller allting i sig.

John Smith,

1600-talsmystiker

Vi har inte att göra med en Gud som är "därborta" ovan himlen, vilken kan nå fram till oss endast genom att "sätta naturlagarna ur spel". Det är i stället en Gud i vilken vi lever, rör oss och finns till, vars varelse öppnar sig för vår och vår för Hans, som är våra livs liv, vår personlighets källa; och det finns ingen gräns mellan oss såvida vi inte skapar den själva... Föreställningen om Gud som en ensam härskare trängs bort av en levande tro på en oändlig person som är förenad med våra liv, från vilken vi framsprungit, i vilken vi lever i den mån vi lever andligt, vilken behöver oss så som vi behöver Honom, och vilken med oss delar möda och sorg såväl som välgång och glädjen att frambringa söner av Gud.

Rufus M. Jones.